

Instytucja Kultury
Samorządu Województwa
Warmińsko-Mazurskiego

f **FILHARMONIA**
WARMIŃSKO-MAZURSKA
Im. Feliksa Nowowiejskiego w Olsztynie

69

sezon
artystyczny
2014/2015

październik

kalendarium październik

69. sezon artystyczny 2014/2015

5 X

/niedziela/ godz. 19.00
sala koncertowa Filharmonii

Gala Finałowa WAMA Film Festival

Piotr Sułkowski – dyrygent,
Orkiestra Symfoniczna FW-M

MUZYKA Z FILMÓW JERZEGO HOFFMANA

6 X

/poniedziałek/ godz. 18.00
sala koncertowa Filharmonii

TEATR W FILHARMONII

Robin Hawdon – Prezent urodzinowy

Obsada: Maria Pakulnis, Magdalena Wójcik, Marcin Troński,
Tadeusz Chudecki, Jerzy Bończak. Reżyseria Jerzy Bończak.

10 X

/piątek/ godz. 19.00
sala koncertowa Filharmonii

Koncert symfoniczny

Arkadij Feldman – dyrygent, Sergey Grigorenko – fortepian,
Orkiestra Symfoniczna FW-M

RAVEL, FRANCK

11 X

/sobota/ godz. 10.00-18.00
sala kameralna Filharmonii

„Warmia i Mazury – muzyka folklorem podszyta”

Warsztaty folklorystyczne

Kierownik naukowy warsztatów: Agnieszka Krajewska-
-Werecka, prowadzący warsztaty: muzycy Scholi Węgajty
i Transkapeli ze Szczytna

11 X

/sobota/ godz. 18.55
sala koncertowa Filharmonii

The Metropolitan Opera HD Live

Giuseppe Verdi – Makbet

Anna Netrebko (Lady Macbeth), Joseph Calleja (Macduff),
Željko Lučić (Macbeth), René Pape (Banko). Dyryguje: Fabio
Luisi.

12 X

/niedziela/ godz. 11.00
sala koncertowa Filharmonii

Koncert Rodzinny – Warmia

„Warmia i Mazury – muzyka folklorem podszyta”

Piotr Sułkowski – dyrygent, Orkiestra Symfoniczna FW-M,
Benedykt Błoński – dyrygent chóru, Chór przy FW-M, soliści,
zespoły folklorystyczne

NOWOWIEJSKI, ŚWIDER, PIEŚNI I TAŃCE LUDOWE

17 X

/piątek/ godz. 19.00
sala koncertowa Filharmonii

Koncert symfoniczny

Tomasz Chmiel – dyrygent, Rafał Krauze – puzon,
Orkiestra Symfoniczna FW-M

ROSSINI, ROTA, MENDELSSOHN-BARTHOLDY

18 X

/sobota/ godz. 18.55
sala koncertowa Filharmonii

The Metropolitan Opera HD Live

Wolfgang Amadeus Mozart – Wesele Figara

Marina Poplavskaya (Hrabina), Marlis Petersen (Zuzanna),
Isabel Leonard (paź Cherubin), Peter Mattei (Hrabia), Ildar
Abdrzakov (Figaro). Dyryguje James Levine.

24 X

/piątek/ godz. 19.00
sala koncertowa Filharmonii

Koncert symfoniczny

Piotr Sułkowski – dyrygent, Łukasz Długosz – flet,
Orkiestra Symfoniczna FW-M

MONIUSZKO, KOWALSKA-LASOŃ, BEETHOVEN

25 X

/sobota/ godz. 18.00
sala koncertowa Filharmonii

POP-FILHARMONIA – Mietek Szcześniak

30 X

/czwartek/ godz. 19.00
sala koncertowa Filharmonii

Mistrzowskie Recitale Fortepianowe

Wiesława Ronowska i Maria Murawska – duet fortepianowy

BACH, BRAHMS

1–5 października 2014 Filharmonia Warmińsko-Mazurska
w Olsztynie WAMA Film Festival

Organizator:

Instytut KOSMOPOLIS

Współorganizatorzy:

Centrum Edukacji i Inicjatyw Kulturalnych w Olsztynie

Stowarzyszenie FILMFORUM

Filharmonia Warmińsko-Mazurska

im. Feliksa Nowowiejskiego w Olsztynie

Gala Finałowa

WAMA | **FILM
FESTIVAL**

Piotr Sułkowski dyrygent

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

Program m.in.:

fragmenty muzyki z filmu Jerzego Hofmana „Ogniem i mieczem” autorstwa Krzesimira Dębskiego, muzyka filmowa Wojciecha Kilara oraz fragmenty muzyki z serialu TVP „Czas honoru” Grzegorza Chajdeckiego

5 października /niedziela/ godz. 19.00

sala koncertowa filharmonii

Piotr Sułkowski

dyrygent

Dyrektor naczelny i artystyczny Warmińsko-Mazurskiej Filharmonii im. Feliksa Nowowiejskiego w Olsztynie od 2011 r.; pierwszy gościnnie dyrygent Signature Symphony Orchestra Tulsa OK (USA). Od początku swej artystycznej działalności zaliczany przez krytykę do grona wyróżniających się talentów dyrygenckich.

Posiada ogromne doświadczenie operowe, zdobyte w czasie wieloletniej pracy dyrygenta, a w latach 2006-2007 dyrektora artystycznego w Operze Krakowskiej oraz w Opera Wildwood Festival AR (USA), którego był dyrektorem muzycznym.

Przygotował wiele premier operowych, w tym kilka prawykonań. W listopadzie 2007 r., podczas Festiwalu Muzyki Polskiej, w ramach obchodów Roku Szymanowskiego, we współpracy z PWM dokonał światowego prawykonania nieznanej dotąd operetki Karola Szymanowskiego *Loteria na mężów czyli narzeczony nr 69*. Zrealizowany przez Piotra Sułkowskiego w 2004 r. w Krakowie *Gwałt na Lukrecji* Benjamina Brittena został uznany za najlepszy spektakl roku na Bydgoskim Festiwalu Operowym. W 2007 r. wraz z zespołem Opery Krakowskiej dokonał światowego prawykonania oratorium krakowskiego kompozytora Dariusza Reguckiego *Cracovia est*, będącego kulminacją

obchodów Jubileuszu 750-lecia Lokacji Miasta Krakowa.

Współtwórca Krakowskiej Opery Kameralnej, z którą zrealizował kilka produkcji. W latach 2008-09 pracował jako zastępca dyrektora Chóru Polskiego Radia w Krakowie.

Współpracuje z wieloma orkiestrami, a także zajmuje się pracą dydaktyczną. Prowadzi zespoły wokalne w Akademii Muzycznej w Krakowie i w Bydgoszczy oraz klasę dyrygentury w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. Od 1993 r. kieruje orkiestrą POSM im. Chopina w Krakowie, z którą we Francji realizował programy edukacyjne dla młodzieży. Współorganizator i manager Konkursu Dziecięcych Zespołów Kameralnych *Wiosna Młodych Kameralistów*. Pomysłodawca i dyrektor artystyczny *Festiwalu Barbakan*, odbywającego się w okresie letnim w Krakowie.

W 2008 r. w ramach *Festiwalu Rozstaje* poprowadził jubileuszowy koncert na Rynku Głównym w Krakowie z Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej i światowej sławy solistą – Gheorghem Zamfirem. W 2009 r. płyta *Marek Stachowski Works for Cello & String Orchestra*, nagrana wspólnie z solistką Dorotą Imielowską oraz z w/w orkiestrą, otrzymała nagrodę

Le Ring de Classiqueinfo. Zrealizował nagranie z muzyką Bartosza Chajdeckiego do serialu historycznego *Czas honoru*.

W marcu 2010 r. w Pampelunie (Hiszpania), na zaproszenie Coro Premier Ensemble De La A.G.A.O, z okazji 20-lecia tego zespołu, przygotował premierę *Carmen* Bizeta wraz z Orquesta Sinfonica de Navarra. W 2010 r. z Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej, Chórem Polskiego Radia w Krakowie oraz międzynarodową obsadą solistów zrealizował międzynarodowy projekt operowy *Fidelio. Pamięć holokaustu* na podstawie opery Beethovena. Spektakle z premierą we Wrocławiu i przedstawieniami w Warszawie, Łodzi, Lublinie oraz w Krakowie uzyskały bardzo dobre recenzje, m.in. w prestiżowym, angielskim czasopiśmie „Opera”.

W 2011 r. Piotr Sułkowski uzyskał tytuł doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej: dyrygentura w Akademii Muzycznej w Krakowie.

W 2011 r. z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej odbył podróż koncertową do Hiszpanii, gdzie w Bilbao i w Pampe-

lunie pod jego kierownictwem przygotowano spektakle *Toski* Pucciniego, bardzo dobrze przyjęte przez publiczność i krytykę. W 2012 r. z tą samą orkiestrą oraz solistą Eduardem Kunzem zainaugurował w Filharmonii Narodowej w Warszawie cykl „Wielkie koncerty fortepianowe”.

W 2012 r. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji powołała Piotra Sułkowskiego w skład Rady Programowej Radia Olsztyn. Wraz z orkiestrą Warmińsko-Mazurskiej Filharmonii otrzymał „Statuetkę św. Jakuba” – nagrodę Prezydenta miasta Olsztyna – w kategorii: kultura za rok 2012, za widowisko taneczno – muzyczne *Dziadek do orzechów* z muzyką Piotra Czajkowskiego. W 2013 r. Warmińsko-Mazurski Klub Biznesu, za działalność artystyczną i popularyzowanie muzyki klasycznej wśród mieszkańców regionu Warmii i Mazur, przyznał Piotrowi Sułkowskiemu tytuł i statuetkę „Osobowość Warmii i Mazur” w kategorii: kultura.

Jest członkiem Zarządu Zrzeszenia Filharmonii Polskich.

Robin Hawdon

Prezent urodzinowy

Grają:

Maria Pakulnis, Magdalena Wójcik, Marcin Troński, Tadeusz Chudecki, Jerzy Bończak.

Reżyseria:

Jerzy Bończak. Scenografia: Klaudia Solarz. Kostiumy: Ewa Borowik.

6 października /poniedziałek/ godz. 18.00
sala koncertowa filharmonii

Wyobraź sobie, że dziś są twoje urodziny. Serdeczny przyjaciel zatroskany twoją kondycją psychiczną przygotował dla ciebie niezwykle cenny prezent urodzinowy... Otóż w pewnym hotelowym pokoju masz umówioną dyskretną kolację... Komedia omyłek, przypadków i zbiegów okoliczności. Czy następnym razem zgodzisz się na przyjęcie prezentu urodzinowego od serdecznego przyjaciela?

Koncert symfoniczny

Arkadij Feldman dyrygent

Sergey Grigorenko fortepian

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

Program:

Maurice Ravel
Koncert fortepianowy G-dur
Allegramente
Adagio assai
Presto

César Franck
Symfonia d-moll
Lento. Allegro non troppo
Allegretto
Finale: Allegro non troppo

10 października /piątek/ godz. 19.00
sala koncertowa filharmonii

Arkadij Feldman

dyrygent

Zasłużony Działacz Sztuki Rosji, dyrygent i członek Związku Kompozytorów Rosyjskich, dyrektor artystyczny i główny dyrygent Kaliningradzkiej Orkiestry Symfonicznej, laureat nagrody im. Kanta, nagród „Natchnienie” i „Uznanie”. Jest twórcą Kaliningradzkiej Orkiestry Symfonicznej (1988), której poświęcił 20 lat działalności artystycznej.

Urodził się w 1947 r. na Ukrainie. W 1966 r. ukończył Szkołę Muzyczną II stopnia w Kaliningradzie. Jest absolwentem Państwowej Akademii Muzycznej im. Sabinowa w Saratowie, gdzie studiował kompozycję w klasie prof. A. Breninga i dyrygenturę w klasie prof. G. Kalentiewa.

W latach 1974-1986 pracował w Szkole Muzycznej II stopnia oraz w Teatrze Dramatycznym w Nowomoskowsku (Ukraina). W tym mieście stworzył także orkiestrę kameralną.

Jest autorem symfonii, triów, kwartetów smyczkowych, utworów chóralnych, utworów dla dzieci, koncertu na fortepian z orkiestrą, poematu symfonicznego na wiolonczelę z orkiestrą, sonaty na akordeon guzikowy, a także muzyki do spektakli wystawianych w teatrach dramatycznych w Nowomoskowsku, Smoleńsku, Iwanowsku, Pskowie, Kaliningradzie oraz w Olsztynie.

Współpracował z Rosyjskim Teatrem Wielkim, studium operowym Akademii Muzycznej im. Czajkowskiego w Moskwie, z moskiewską Operą Helikon, z Mińskim Teatrem Operetki.

Jako dyrygent Kaliningradzkiej Orkiestry Symfonicznej Arkadij Feldman współpracował ze znakomitymi solistami rosyjskimi. Ze swoją orkiestrą z powodzeniem występował w Niemczech, we Włoszech oraz w Polsce. W roku 2000 prowadził uroczysty koncert z udziałem chórów oraz solistów niemieckich i amerykańskich na Międzynarodowych Targach EXPO 2000 w Hanowerze. W Niemczech, również ze swoją orkiestrą, dokonał nagrań utworów Webera, Szostakowicza i Kalinikowa.

Sergey Grigorenko

fortepian

Urodzony 24 grudnia 1981 r. we Lwowie. W roku 2005 ukończył Akademię Muzyczną im. Mikołaja Łysenki we Lwowie w klasie prof. Marii Tarnawieckiej, zasłużonej pianistki i pedagoga. W latach 2003-2005 był stypendystą Rady Najwyższej Ukrainy. Akademię ukończył w 2005 r. z wyróżnieniem, po czym przez trzy kolejne lata kontynuował w niej naukę na studiach doktoranckich, a jednocześnie – jako stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej, w ramach programu stypendialnego „Gaude Polonia”, odbywał staż w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie pod kierunkiem prof. Kazimierza Gierzoda.

Pianista był nagradzany na licznych konkursach, w tym na:

- Ogólnoukraińskim konkursie im. Harry'ego Neuhaus'a (Kirovhrad 2000 – III nagroda),
  - II Międzynarodowym Konkursie im. Mikołaja Łysenki (Kijów 2002 – wyróżnienie z dyplomem),
  - Międzynarodowym Konkursie Młodych Wykonawców „Sztuka XXI wieku” (Kijów 2003 – I nagroda),
  - II Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym „Pamięci Emila Gilelsa” (Odessa 2003, III nagroda i medal brązowy),
  - Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej „Sztuka XXI wieku” (Kijów 2004 – I nagroda)
  - I Festiwalu – Konkursie Muzyki Fryderyka Chopina (Lwów 2006 – dyplom i srebrny medal).
- Uczestniczył w międzynarodowych festiwalach i wydarzeniach muzycznych:
- Dni Muzyki Karola Szymanowskiego (Zakopane 2004 i 2007),
  - Międzynarodowy Festiwal Pianistyczny „Floralia muzyczne – Muzyka w kwiatkach” (Warszawa 2006 i 2007 i 2010),
  - Koncerty Chopinowskie (Żelazowa Wola 2007, Warszawa 2008, 2011),
  - Les Jeunes Talents du Piano (Genewa 2007),
  - XII Ogólnoukraiński Festiwal „Majowe Spotkania Muzyczne” (Kirovhrad 2009),
  - XIX Międzynarodowy Festiwal Laureatów Konkursów Muzycznych (Katowice 2009),
  - Grudniowe Wieczory Muzyczne (Żytomierz 2009),

- XI Międzynarodowy Festiwal imienia Światosława Richtera (Żytomierz 2011).

Regularnie koncertuje jako solista na Ukrainie i w Polsce. W 2006 r. odbył tournée koncertowe po Szwajcarii. Występował z Orkiestrą

Symfoniczną Filharmonii Lwowskiej i z Odeską Narodową Orkiestrą Symfoniczną.

Jest członkiem Stowarzyszenia Fryderyka Chopina we Lwowie oraz Narodowego Związku Działaczy Teatralnych we Lwowie.

Wprowadzenie

Koncert fortepianowy G-dur Maurycego Ravela (1875-1937) rozpoczyna się zaskakująco: trzaśnięciem z bicza! Wiooo! – i już jedziemy dorozką po paryskim bruku, przy radosnym turkocie fortepianowych biegników.

W taki oto sposób, od pierwszych taktów, Ravel pojawia się przed słuchaczami jako przewrotny żartowniś, sztukmistrz, kuglarz, prestidigitator, który uwielbia bawić ludzi, czarować, zakładać maski, nakręcać sprężyny iluzji. Jest mistrzem stylizacji, budowania obrazów – masek, orkiestrowych barw i wyrafinowanej instrumentacji. Stąd część jego twórczości uznawana jest za dopełnienie impresjonistycznego dzieła Debussy'ego.

Pozostając sobą, Ravel potrafi oddać klimat i ducha francuskich mistrzów baroku (forte-pianowy *Nagrobek Couperina*), potrafi stać się bardziej cygański niż sami Cyganie (rapsodia na skrzypce i orkiestrę *Tzigane*) i bardziej hiszpański niż Hiszpanie (orkiestrowa *Rapsodia hiszpańska* – nota bene matka kompozytora była Baskijką).

Do najszerzej znanych przykładów orkiestralnego mistrzostwa Ravela zalicza się na przykład poemat symfoniczny *La Valse* – olśniewająca apoteoza wiedeńskiego walca, czy *Pawana dla zmarłej Infantki* – kompozycja tajemnicza, jak gdyby tchnienie życia w dostojne portrety hiszpańskich Infantek malowane przez Velasqueza. O *Bolerze*, które przyniosło kompozytorowi oszałamiającą sławę, wspominać chyba nie trzeba...

Ale pod warstwami żywiołowo roztańczonych masek i wielobarwnych historycznych kostiu-

mów ten artysta, bez wątpienia jeden z najciekawszych twórców francuskich początków XX wieku, kryje zamiłowanie do precyzji, elegancckiej formy, pedantycznie cyzelowanego detalu i ornamentu. Sam podkreślał, że stale studiuje Mozarta, i że wszystko co tworzy, wpływa u niego z klasycznych ideałów.

Jasny i czysty w rysunku Koncert fortepianowy G-dur powstał w latach 1929-31. Jest pełen humoru, momentami nawet z lekka „po gershwinowsku” jazzujący. Lecz to Gershwin chciał pobierać lekcje u Ravela, nie odwrotnie, i zgłosił się do niego w roku 1928, gdy tylko przyjechał do Paryża. Ravel zaś mu zdecydowanie odmówił:

– Dlaczego chce pan zostać drugorzędnym Ravelem, kiedy jest pan Gershwinem pierwszej klasy? Niech pan idzie własną drogą! Panu niepotrzebny jest nauczyciel!

Zaś pomysł do owego „turkotu kół” na początku przyszedł podobno Ravelowi do głowy w rozpędzonym pociągu, w drodze z Oksfordu do Londynu...

Powodzenie zyskał koncert G-dur ogromne i natychmiastowe, toteż nawet w odległej od Paryża Warszawie już w marcu roku 1932 prezentowała go Marguerite Long, znakomita pianistka francuska tamtej epoki, zasiadająca w jury trwającego właśnie II Konkursu Chopinowskiego. Zaś na podium dyrygenckim przed orkiestrą Filharmonii Warszawskiej stanął wtedy sam kompozytor.

Symfonia d-moll Césara Francuska (1822-1890), ukończona w roku 1888, jest swoistym podsumowaniem twór-

czości tego kompozytora, którego za życia (jak i zresztą długo po śmierci), lepiej znano jako wirtuoza-organistę oraz autora wybitnych dzieł na organy. César Franck bowiem przez znaczną część życia – od roku 1858 do śmierci – pracował jako organista w paryskim kościele św. Klotyldy. I nawet w tej Symfonii – nota bene jedynej jaką skomponował – dosłuchać się można echa gęstej faktury brzmień jakby organowych, zaś jeden z krytyków pisał, że „prześlągnięta jest wonią kadzidel”.

Jednak nie z powodu kadzidel Franck zajął szczególną pozycję w świecie muzycznym II połowy XIX wieku, w świecie, w którym ścierały się dwie znaczące postawy artystyczne. Z jednej strony – postawa „romantycznych klasyków” (albo „klasycznych romantyków”, jak kto woli), których reprezentantem ogłoszony został przede wszystkim Johannes Brahms, traktowany przez swoich zwolenników jako

„spadkobierca Beethovena”. Z drugiej strony – kompozytorzy późnoromantycznej „szkoły nowoniemieckiej”, z Lisztem i Wagnerem na czele, zwolennicy muzyki programowej, harmonii wykraczającej daleko poza dotychczasowe horyzonty, nade wszystko zaś – powiązania muzyki z innymi dziedzinami sztuki, co najdobitniej wyraziło się w wagnerowskiej idei dramatu muzycznego.

I oto na tle tych rywalizacji coraz wyraźniej ukazywała się postawa Césara Francka jako łącznika między muzyką Liszta i Wagnera, upodobaniem do masywnych brzmień Brahmsa, a powściągliwą, ujętą w klasyczne formy tradycją francuską.

Wszystkie te wątki spletają się w Symfonii d-moll, tworząc prawdziwy gęszcz brzmieniowy, wyrastający z wręcz organiczną konsekwencją i energią z jednego, dwutaktowego motywu – i zarażający tą energią słuchaczy.

Warmia i Mazury

muzyka folklorem podszyta

Otwarte warsztaty folklorystyczne „Oskar Kolberg w żywej tradycji” poświęcone tradycyjnej kulturze muzycznej, ze szczególnym uwzględnieniem regionu Warmii i Mazur

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Kolberg 2014 – Promesa”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

instytut muzyki i tańca

Kierownik naukowy warsztatów:

Agnieszka Krajewska-Werecka

Wykładowcy i prowadzący warsztaty:

Johann Wolfgang Niklaus i Małgorzata Dzygadło-Niklaus – twórcy Teatru i Scholi Węgajty

Serhij Petrychenko i Monika Paśnik-Petryczenko – członkowie Scholi Węgajty

Adam Cudak – współpracujący muzyk ze Szczytna, członek Scholi Węgajty

Ewa i Robert Wasilewscy oraz Iga Wasilewska – muzycy zespołu Transkapela ze Szczytna

11 października /sobota/ godz. 10.00-13.00, 15.00-18.00
sala kameralna filharmonii

THE METROPOLITAN OPERA HD LIVE
OTWARCIE SEZONU 2014/2015

Giuseppe Verdi

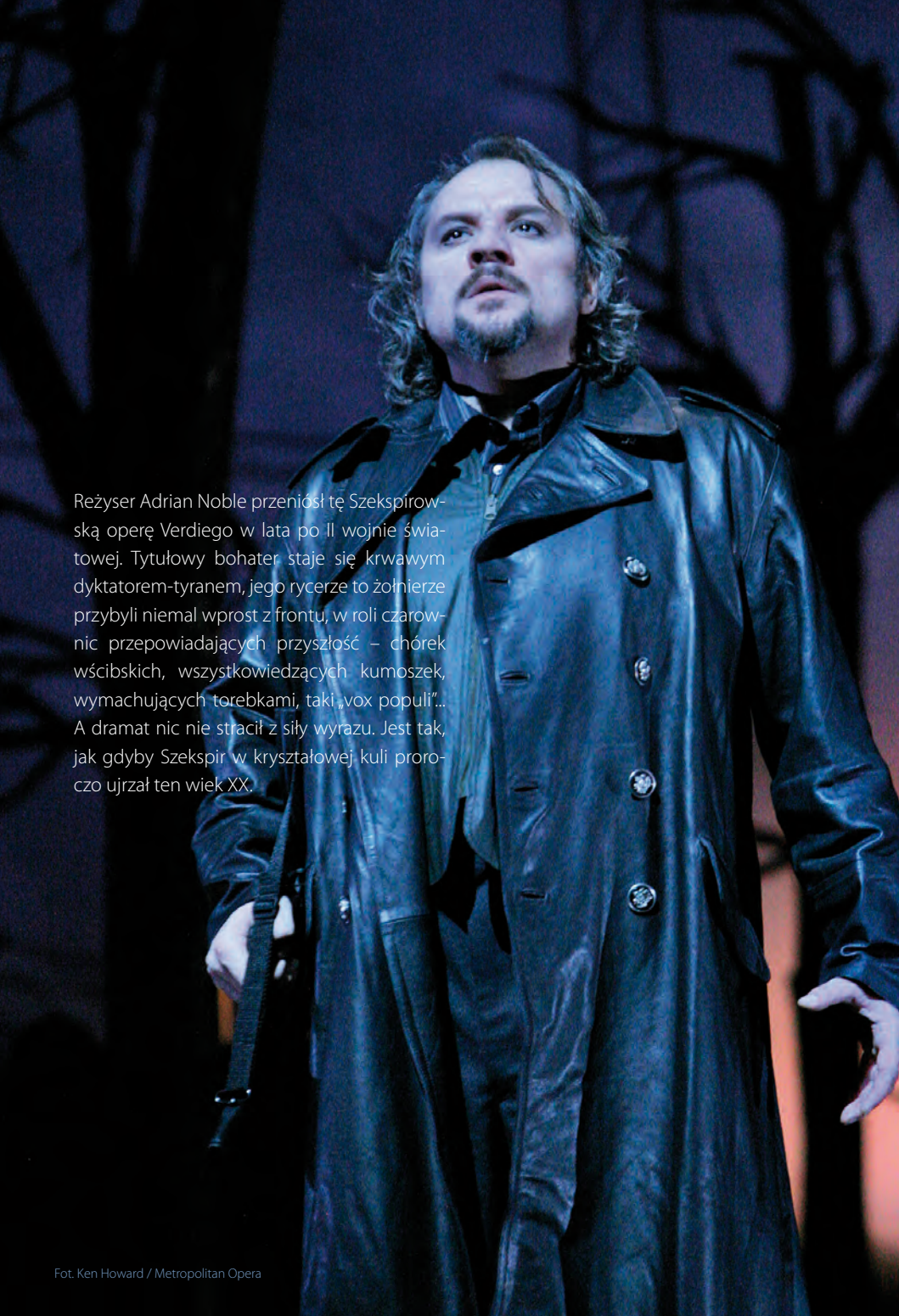
Makbet

(Macbeth)

Planowany czas trwania przedstawienia: 3:15

W rolach głównych: Anna Netrebko (Lady Macbeth), Joseph Calleja (Macduff), Željko Lučić (Macbeth), René Pape (Banko). Dyryguje: Fabio Luisi. Reżyseria: Adrian Noble. Scenografia i kostiumy: Mark Thompson. Światło: Jean Kalman. Choreografia: Sue Lefton.

11 października /sobota/ godz. 18.55
sala koncertowa filharmonii

A man with long, wavy hair and a goatee, wearing a dark, double-breasted trench coat, stands against a dark, textured background. He is looking upwards and to the right with a serious expression. The lighting is dramatic, highlighting the texture of his coat and the contours of his face.

Reżyser Adrian Noble przeniósł tę Szekspirowską operę Verdiego w lata po II wojnie światowej. Tytułowy bohater staje się krwawym dyktatorem-tyranem, jego rycerze to żołnierze przybyli niemal wprost z frontu, w roli czarownic przepowiadających przyszłość – chórek wścibskich, wszystkowiedzących kumoszek, wymachujących torebkami, taki „vox populi”... A dramat nic nie stracił z siły wyrazu. Jest tak, jak gdyby Szekspir w kryształowej kuli proroctwo ujrzął ten wiek XX.

Koncert rodzinny – Warmia

Warmia i Mazury

muzyka folklorem podszyta

Wykonawcy:

- Anna Broda
- Zespół folklorystyczny Państwowej Szkoły Muzycznej w Olsztynie z repertuarem z pięciotomowego dzieła „Warmia i Mazury” wydanego przez IS PAN
- Muzycy Scholi Węgajty i Transkapeli ze Szczytna oraz uczestnicy warsztatów folklorystycznych (prezentacja efektów pracy warsztatowej)
- Zespół Pieśni i Tańca „Warmia” w Olsztynie (kierownictwo artystyczne: Mariusz Krupiński i Artur Chwał)

dyrygent – Piotr Sułkowski

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

dyrygent – Benedykt Błoński

Chór przy Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej
(przygotowanie: Benedykt Błoński)

Prowadzenie koncertu:

Agnieszka Krajewska-Werecka i Łukasz Ruch

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Kolberg 2014 – Promesa”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

instytut muzyki i tańca

12 października /niedziela/ godz. 18.55
sala koncertowa filharmonii

Program:

Feliks Nowowiejski Hymn Warmii

Józef Świder Litania Gietrzwałdzka (cz. I – Pozdrowienie)

Prezentacja regionalnych instrumentów tradycyjnych, tańców, pieśni, strojów.

Wystawa etnograficzna prezentująca zbiory, archiwalia, eksponaty z regionu Warmii, przygotowana przez Muzeum Budownictwa Ludowego – Park Etnograficzny w Olsztynku.

Koncert symfoniczny

Tomasz Chmiel dyrygent

Rafał Krauze puzon

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

Program:

Gioacchino Rossini
Uwertura do opery *Włoszka w Algierze*

Nino Rota
Koncert C-dur na puzon
Allegro giusto
Lento, ben ritmato
Allegro moderato

Feliks Mendelssohn-Bartholdy
IV Symfonia A-dur „Włoska” op. 90
Allegro vivace
Andante con moto
Con moto moderato
Saltarello. Presto

17 października /piątek/ godz. 19.00
sala koncertowa filharmonii

Tomasz Chmiel

dyrygent

Pochodzi z Rzeszowa. Jest absolwentem Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie dyrygentury prof. Jerzego Katlewicza oraz w klasie fortepianu prof. Marka Koziaka. Oba kierunki ukończył z wyróżnieniem.

Dwukrotny stypendysta Ministerstwa Kultury i Sztuki, wyróżniony Stypendium Twórczym Miasta Krakowa. Laureat I nagrody w I Ogólnopolskim Przeglądzie Młodych Dyrygentów im. Witolda Lutosławskiego w Białymstoku.

Wielokrotny uczestnik seminariów Helmutha Rillinga Akademii Bachowskiej w Stuttgarcie, a także kursów mistrzowskich w Salzburgu oraz w Południowej Irlandii. Związany z macierzystą uczelnią, pracuje na stanowisku adiunkta. Jest dyrygentem gościnnym Filharmonii Krakowskiej, Rzeszowskiej, Częstochowskiej, Dolnośląskiej, Szczecińskiej, NOSPR. Współpracuje z Operą Krakowską. Przez lata związany z Teatrem Muzycznym w Lublinie, Krakowską Operą Kameralną.

Dyrygent krakowskiej Młodej Filharmonii.

Poza krajem koncertował w Szwecji, Francji, Niemczech, Holandii, Belgii oraz w Korei Płd.

Szczególną uwagę poświęca muzyce polskiej. Opracował z rękopisu głosy orkiestrowe i wykonał zapomnianą I Symfonię Artura Malawskiego. Zinstrumentował na orkiestrę symfoniczną pieśni Chopina, Karłowicza, a także polskie piosenki przedwojenne, pieśni patriotyczne, kolędy. Opracował też pod względem wykonawczym Koncert fortepianowy Teodora Leszetyckiego. Większość tych opracowań została nagrana i wydana na płytach. Na potrzeby orkiestr kameralnych Tomasz Chmiel opracował również opery *Don Pasquale* i *Napój miłosny* Donizettiego, *Torreador* Adama, *Krakowiaci i Górale* Stefaniego, *Spiskowcy* Schuberta, operetkę *Wesoła wdówka* Lehara.

Z wielką pasją aranżuje muzykę filmową.

W roku 2013 uzyskał tytuł naukowy doktora habilitowanego.

Rafał Krauze

puzon

Urodził się w 1989 r. w Toruniu. W 2002 r. rozpoczął przygodę z muzyką pod kierunkiem prof. Kazimierza Kmiecica. Toruńską Szkołę Muzyczną II Stopnia im. Karola Szymanowskiego ukończył w 2008 r. z wynikiem celującym w klasie puzonu Grzegorza Radziejewskiego. W 2014 r. został absolwentem Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie puzonu dra hab. Zdzisława Stolarczyka (dyplom z wyróżnieniem). Swoje umiejętności doskonalił na kursach mistrzowskich i warsztatach prowadzonych przez najlepszych puzonistów i pedagogów, takich jak: Elliot Chasanov, Christian Lindberg, Jonas Bylund, Carsten Svanberg, Robert Kozanek, Jonatan Lombardo, Oystein Baadsvick, Maciej Pietraszko, Simon Wills, Dan Jenkins.

Występował jako solista z Toruńską Orkiestrą Symfoniczną, wykonując znane pozycje literatury puzonowej: Concertino Es-dur F. Davida, Koncert f-moll G.F. Haendla oraz Concertino L.E. Larssona.

Jako muzyk orkiestrowy koncertował w kraju i za granicą z tak znakomitymi orkiestrami jak Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach, Nottingham Symphony

Orchestra, Orkiestra Akademii Beethovenowskiej, Sinfonietta Cracovia, Orkiestra Kameralna Miasta Tychy AUKSO, Polska Orkiestra Radiowa, Filharmonia Krakowska, Polska Filharmonia Bałtycka, Krakowska Opera Kameralna, Toruńska Orkiestra Symfoniczna, Filharmonia Podkarpacka w Rzeszowie, I, CULTURE Orchestra, PAN European Philharmonia.

Grał pod batutą światowej sławy dyrygentów, jak m.in. Tan Dun, Sir Neville Marriner, Ludwig Wicki, Colin Metters, Ernst van Tiel, Peter Tiboris, Kirill Karabits, Antoni Wit, Jerzy Maksymiuk, Krzysztof Penderecki, Gabriel Chmura, Kazimierz Kord, Michał Nesterowicz.

Jest laureatem i finalistą wielu konkursów muzycznych. Do najważniejszych jego sukcesów należą:

- II miejsce na VI Międzynarodowym Festiwalu Instrumentów Dętych Blaszanych Mielec 2007,
- wyróżnienie na XXXIII Konkursie Młodego Muzyka w Szczecinku 2008,
- wyróżnienie na II Ogólnopolskim Konkursie Instrumentów Dętych Blaszanych im. Ludwika Lutaka,

- I nagroda na IV Regionalnym Festiwalu Sonat dla Instrumentów Dętych,
- I nagroda na V Regionalnym Festiwalu Sonat dla Instrumentów Dętych,
- finał kategorii otwartej na V Ogólnopolskim Festiwalu Puzonowym w Warszawie 2009,
- II miejsce na VII Ogólnopolskim Konkursie Instrumentów Dętych Etiuda 2009,
- Nagroda specjalna za wyróżniającą się interpretację utworu obowiązkowego Etiuda 2009,
- III Nagroda w kategorii puzonu na II Ogólnopolskim Konkursie Instrumentów Dętych Błaszanych w Katowicach 2010,
- II Nagroda na VIII International Interpretative Brasswind Instruments Competition, Brno 2011.

Rafał Krauze współpracuje stale także z toruńską kompozytorką Magdaleną Cynk. Dokonał prawykonań jej następujących utworów:

- Planetoida 14382 „Woszczyk” na puzon i werbel (2005) 3', Piwnice 2005,
- Planetoida 1572 „Posnania” na puzon i bongosy (Bydgoszcz 2005),
- Planetoida 2006 „Polonskaya” na dwa puzony i talerze (Inowrocław 2006),
- Planetoida 11755 „Paczyński” na puzon i kotły (Toruń 2007).

W październiku 2010 r. dokonał nagrań owych utworów w Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy.

W roku 2007 został wyróżniony nagrodą Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego z okazji Międzynarodowego Dnia Muzyki.

W latach 2007–2008 i 2011–2012 był czterokrotnym stypendystą Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

W roku 2011 nawiązał roczną współpracę z Filharmonią Podkarpacką im. Artura Malawskiego w Rzeszowie.

W latach 2011 oraz 2014 był pierwszym puzonistą I, CULTURE Orchestra – międzynarodowej orkiestry, będącej oficjalną orkiestrą Polskiej Prezydencji w Unii Europejskiej i oficjalną wizytówką kulturalną krajów Partnerstwa Wschodniego.

W ramach licznych warsztatów orkiestrowych kształcił się u takich muzyków, jak: Rod Franks (London Symphony Orchestra, Royal Colege of Music), Simon Wills (Guildhall School of Music), Dan Jenkins (BBC Symphony Orchestra), Jeffrey Bryant (Royal Colege of Music London), Alistair Mackie (Philharmonia Orchestra, London).

Wraz z I, CULTURE Orchestra występował jako I puzonista i lider sekcji puzonów w takich salach koncertowych jak:

Filharmonia Berlińska, Teatro Real w Madrycie, Royal Festival Hall w Londynie, Opera Narodowa w Kijowie, Filharmonia Monachijska, Filharmonia w Kolonii, Edynburg Usher Hall, Kassel Stadthalle.

Występował na prestiżowych festiwalach: Edinburgh International Festival, La Roque d'Antheron, Al Bustan Festival.

Współpracuje stale z międzynarodową orkiestrą Pan European Philharmonia, z którą w lutym 2013 r. występował jako I puzonista w Bejrucie (Liban).

Od sierpnia 2013 r. jest I puzonistą Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej w Olsztynie.

Wprowadzenie

Uwertura do opery *Włoszka w Algierze* Gioacchino Rossiniego (1792-1868) jest klejnotem w całej kolinie klejnotów, jaką tworzą najpiękniejsze uwertury operowe włoskiego mistrza: do *Cyrylika sewilskiego*, do *Sroki złodziejki*, do *Wilhelma Tella*. Melodyjne, a zarazem błyskotliwe i pełne temperamentu, są zawsze z radością witane na estradach koncertowych świata.

Włoszkę w Algierze wystawiono po raz pierwszy – i od razu z olbrzymim sukcesem – w Wenecji w roku 1813. Treść opery osnuta została na autentycznej historii młodej hrabianki z Mediolanu, porwanej w roku 1805 przez korsarzy i sprzedanej do haremu w Algierze, a trzy lata później wykupionej przez ówczesne władze napoleońskie. Oczywiście dla potrzeb sceny muzycznej całe zdarzenie odpowiednio podkoloryzowano: tutaj sama dzielna bohaterka „włoskim sprytem” wyprowadza w pole beja Mustafę, który ją więził. Dużo przy tym się śpiewa o wolności i o ojczyźnie, co w ówczesnych burzliwych latach w Europie miało szczególne znaczenie – także dla publiczności w Warszawie, gdzie grano *Włoszkę* w roku 1826.

Koncert na puzon C-dur Nina Roty (1911-1979) będzie smakowitą pozycją w karcie „włoskich dań” tego wieczoru. Skomponowany w roku 1968, lekki, łatwy, pogodny, po włosku śpiewny, nie pozbawiony też akcentów groteski czy subtelnej ironii, może służyć za przykład „filharmoniczej” twórczości tego kompozytora, który jednak w powszechnym odbiorze wślawił się przede wszystkim muzyką filmową. Mając dosko-

nałe przygotowanie warsztatowe – jako cudowne dziecko i protegowany samego Toscaniniego studiował w Academia di Santa Cecilia w Rzymie, a następnie w filadelfijskim Curtis Institute of Music – uprawiał wiele form muzyki koncertowej: symfonie, koncerty instrumentalne, opery – pozostał jednak w tych dziedzinach tradycjonalistą. Najpełniej zaś wypowiadał się we współpracy z takimi reżyserami jak Visconti, Zeffirelli, zwłaszcza zaś niepowtarzalną inwencją i kolorytem cechuje się jego muzyka do filmów Federico Felliniego (*La Strada*, *Noce Cabirii*, *Słodkie życie*, *Osiem i pół*, *Satyricon*, *Rzym*, *Amarcord*, *Próba orkiestry*).

IV Symfonia A-dur Feliksa Mendelssohna-Bartholdy’ego (1809-1847) zwana „Włoską” zawdzięcza swój przydomek (podobnie jak Trzecia – „Szkocka”) podróżom artystycznym kompozytora. Utalentowane dziecko bogatej bankierskiej rodziny, pupilek starego Goethego, wiele jeździł w młodości po Europie, zbierając laury na koncertowych estradach jako pianista i dyrygent, prezentując m.in. własny Koncert fortepianowy g-moll oraz koncerty fortepianowe Mozarta. Londyn podbił zwiewną Uwerturą do *Snu nocy letniej*, w Paryżu spotkał się z Chopinem. W latach 1830-31 zwiedzał Włochy. Symfonia, będąca muzycznym efektem tej podróży, nasycona echem włoskich tańców i popularnych melodii, była gotowa dwa lata później. Mendelssohn dyrygował jej pierwszym wykończeniem 13 maja 1833 r. w Londynie, ale potem jeszcze przez długie lata zwlekał z oddaniem partytury do druku, wciąż poprawiając, a nawet nosząc się z zamiarem całkowitej przerób-

ki, co ostatecznie uniemożliwiła przedwczesna śmierć kompozytora. Pozostało dzieło, które dziś należy do najbardziej znanych z całej jego twórczości: pogodnie liryczne, śpiewne, lekkie w formie, z początku nawet nieco sentymentalne, pod koniec zaś roztańczone – dokładnie takie jak większość spuścizny owego „dziecka szczęścia”: romantyka o korzeniach głęboko zapuszczonych w tradycję klasyczną.

Jest to też czas wielkich sukcesów publicznych i organizatorskich Mendelssohna. W wio-

senne dni tego samego, 1833 roku prowadzi Festiwal Muzyczny Dolnej Nadrenii, przerażający się w pełne entuzjazmu święto muzyczne: publiczność ściąga tu dylizansami lub parowcami płynącymi po Renie, do kieliszków leje się majowy specjał winny „Maitrank”... Zaś już w październiku Mendelssohn obejmuje stanowisko Dyrektora Muzycznego w Düsseldorfie: będzie je piastować przez dwa lata, by następnie przeprowadzić się do Lipska, który w krótkim czasie miał uczynić muzyczną stolicą Niemiec.

THE METROPOLITAN OPERA HD LIVE

Wolfgang Amadeus Mozart

Wesele Figara

(Le Nozze di Figaro)

Planowany czas trwania przedstawienia: 3:55

W rolach głównych: Marina Poplavskaya (Hrabina), Marlis Petersen (Zuzanna), Isabel Leonard (paź Cherubin), Peter Mattei (Hrabia), Ildar Abdrazakov (Figaro).

Dyryguje: James Levine. Reżyseria: Richard Eyre. Scenografia i kostiumy: Rob Howell. Światło: Paule Constable. Choreografia: Sara Erde.

18 października /sobota/ godz. 18.55

sala koncertowa filharmonii

A full-length portrait of James Levine, a man with dark hair and a beard, wearing a black tuxedo jacket with gold buttons, a white shirt, a white bow tie, and a striped vest. He is smiling slightly and gesturing with his right hand raised, palm facing forward. The background is a soft, out-of-focus light brown.

James Levine, legendarny już, długoletni dyrektor muzyczny Metropolitan Opera, poprowadzi jedno z największych arcydzieł Mozarta. Ta cudowna komedia pomyłek, przebieranek i pomieszania z poplątaniem wielu miłosnych wątków, kończąca się szczęśliwie powszechnym pojednaniem i wybaczeniem przewin – w inscenizacji Richarda Eyre (w zeszłym sezonie przygotował w Met Wertera) rozgrywa się tym razem w latach 20. XX wieku, w posiadłości ziemskiej pod Madrytem.

Koncert symfoniczny

Piotr Sułkowski dyrygent

Łukasz Długosz flet

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

Program:

Stanisław Moniuszko
Intrada do opery *Straszny Dwór*

Justyna Kowalska-Lasoń
Śnię sny wszystkich śniących
na flet i orkiestrę symfoniczną
(kompozycja powstała na zamówienie
Instytutu Muzyki i Tańca)

Ludwik van Beethoven
III Symfonia Es-dur „Eroica” op. 55
Allegro con brio
Marcia funebre: Adagio assai
Scherzo: Allegro vivace
Finale: Allegro molto

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa
Narodowego w ramach programu „Kolekcje” – priorytet
„Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Instytut
Muzyki i Tańca

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

instytut muzyki i tańca

24 października /piątek/ godz. 19.00
sala koncertowa filharmonii

Łukasz Długosz

flet

Uznany przez krytyków za „jednego z najwybitniejszych flecistów swojej generacji”. Absolwent Hochschule für Musik und Theater w Monachium, Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse w Paryżu oraz Yale University w New Haven.

Zwycięzca wielu prestiżowych konkursów międzynarodowych, m.in. w Paryżu, Monachium, Odense, Viggiano.

Koncertuje jako solista i kameralista w Europie, Azji i USA. Współpracuje z wieloma renomowanymi orkiestrami europejskimi. Występował m.in. w Carnegie Hall w Nowym Yorku, w Musikverein-Goldener Saal i w Konzerthaus w Wiedniu, w Konzerthaus w Berlinie, w Filharmonii Monachijskiej, Gasteig-Carl-Orff-Saal i Herkulesaal w Monachium, w Gewandhaus w Lipsku.

Grał pod batutą takich gwiazd jak Zubin Mehta, James Levine, Krzysztof Penderecki, Jacek Kasprzyk, Helmuth Rilling, Jerzy Maksymiuk.

Dokonał wielu nagrań archiwalnych, radiowych i telewizyjnych oraz CD w kraju i za granicą, które zostały bardzo wysoko ocenione przez krytykę polską i europejską.

Jego koncerty były wielokrotnie transmitowane przez najważniejsze stacje radiowe, takie jak: BBC Radio 3, SWR, BR4, Deutschlandradio Kultur, Polskie Radio PR2, NDR, Radio France, RMF Classic.

Juror międzynarodowych konkursów fletowych. Prowadzi kursy mistrzowskie w Europie i Azji.

Za wybitne osiągnięcia otrzymał szereg prestiżowych nagród, m.in.: Gasteig-Musikpreis (Niemcy), Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Polska), Zeit-Preis (Niemcy), Deutsche Stiftung Musikleben (Niemcy).

Narodowy Bank Polski sfinansował film telewizyjny o artyście, pokazywany na antenie TVP1 i TV Polonia.

W styczniu 2010 artysta zadebiutował z London Symphony Orchestra, z którą nagrał płytę z koncertem Michaela Coliny.

Piotr Sułkowski

dyrygent

czytaj na str. 3

Wprowadzenie

Opera *Straszny Dwór* Stanisława Moniuszki (1819-1872) zaistniała po raz pierwszy na scenie w warszawskim Teatrze Wielkim 28 września 1865 r. Intryga jak ze staroświeckiej komedyjki z czasów stanisławowskich, ciepły humor przeplatany wybuchami liryzmu, przypomnienie staropolskich strojów i obyczajów, operowy patos zredukowany do minimum. Lecz kiedy w „arii z kurantem” Stefan śpiewa: „O matko moja miła” – to publiczność warszawska, świeżo po upadku powstania styczniowego, od razu pojmowała, o jakiej matce naprawdę tu mowa. Kiedy zaś Miecznik w rytm zamaszystego poloneza wylicza cnoty, jakich oczekuje od przyszłego zięcia, to widownia w lot podchwytywała, że to katalog cnót idealnego Polaka – patrioty. Na widowni zabłyśły łzy wzruszenia i zachwytu. Później odbyły się jeszcze dwa spektakle – i koniec. Zakaz cenzury.

Za rok świętować będziemy 150 rocznicę tego wydarzenia. Jest to zatem okazja, by wspomnieć czasy, gdy teatr operowy często

– z braku innego, równie nośnego forum publicznego – brał na siebie funkcję katalizatora zbiorowych emocji.

Śnię sny wszystkich śniących na flet i orkiestrę symfoniczną Justyny Kowalskiej-Lasoń (ur. 1985) to kompozycja powstała na zamówienie Instytutu Muzyki i Tańca. Jak powiada sama autorka, w utworze tym starała się połączyć tradycję z nowoczesnością, zarówno pod względem brzmieniowym (tradycyjna melodyka – nowoczesna harmonia), jak i w samym zapisie (tradycyjna notacja przeplatana figurami graficznymi), zawarła też w nim elementy inpro wizacyjne – aleatoryczne, kładąc zarazem silny nacisk na „ludzka” stronę muzyki – jej emocjonalność i wyraz duchowy.

Kompozytorka (a także flecistka i pianistka) ukończyła studia kompozytorskie z wyróżnieniem w klasie prof. Aleksandra Lasonia w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanow-

skiego w Katowicach. Jest laureatką szeregu nagród kompozytorskich, w tym dwukrotnie I nagrody na konkursie kompozytorskim im. Feliksa Nowowiejskiego w Olsztynie, ponadto:

- na konkursie na Chóralną Pieśń Pasyjną w Bydgoszczy (2012, I nagroda) za utwór *Oto drzewo Krzyża, na którym zawisło Zbawienie świata* na chór mieszany a cappella,
- na konkursie kompozytorskim organizowanym przez Akademię Muzyczną w Gdańsku (2011, III nagroda) za utwór *Przemawiam językiem zrozumiałym dla wszystkich* na orkiestrę smyczkową,
- na konkursie kompozytorskim im. Artura Malawskiego w Rzeszowie (2008, I nagroda) za *Obraz 1929 (Zdzisław Beksiński in memoriam)*, utwór nominowany do Nagrody Mediów Publicznych OPUS 2009, a w 2010 r. prezentowany przez Polskie Radio na 57. Trybunie Kompozytorów UNESCO w Lizbonie,
- na konkursie kompozytorskim im. Tadeusza Ochlewskiego w Krakowie, organizowanym przez Polskie Wydawnictwo Muzyczne (2010, wyróżnienie) za utwór *„...dotykam gór, a one dymią...”* na flet preparowany solo,
- na ogólnopolskim konkursie kompozytorskim we Wrocławiu (2009, wyróżnienie) za utwór *...in their eternal faces...* na flet solo,
- na Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim w Gliwicach (2006, wyróżnienie) za *Cień* na 2 głosy, altówkę i fortepian do słów Tadeusza Różewicza.

Utwory Justyny Kowalskiej-Lasoń były wykonywane na wielu festiwalach i koncertach w kraju i za granicą. Jako improwizatorka współpracowała z instrumentalistami, kompozytorami, improwizatorami i jazzmanami, takimi jak Matthias Mainz (wraz z niemiecką grupą Realtime Reserach) i Richard Ortmann. Od 2006 współtworzyła elektroniczno-improwizatorską grupę AI Players. Sama tworzy także grafiki komputerowe.

W lipcu 2012 roku ukazał się album „Śpiewam nowoczesnego człowieka” z jej muzyką w wykonaniu Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia, Orkiestry Kameralnej Miasta Tychy AUKSO, Chóru Filharmonii Śląskiej oraz kameralnego zespołu Lason ENSEMBLE.

III Symfonia Es-dur (*Eroica*) Ludwika van Beethovena (1770-1827), ukończona i przedstawiona publiczności wiedeńskiej w roku 1804, jest dziełem stojącym symbolicznie na granicy dwóch światów: klasycznego i romantycznego.

Dwie poprzednie symfonie Beethovena, jakkolwiek już zapowiadające przyszłą erupcję geniuszu młodego twórcy – jeszcze oddychały aurą poprzedniego wieku, aurą symfonii Haydna i Mozarta. Trzecia należy już do innego świata. Nowością były zmiany formalne, które Beethoven wprowadził do jej konstrukcji, nowy był także ton przesłania, z którym kompozytor zwracał się do słuchaczy.

Podtytuł, jakim opatrzył dzieło, brzmi: „dla uczczenia pamięci wielkiego człowieka”. Z początku jednak miało być inaczej. Adresem dedykacji miał być Napoleon Bonaparte. Beethoven, wzorem wielu współczesnych, pokładał wielkie nadzieje w działaniach tego „męża opatrznosciowego”, który szedł jak burza, obalając stare, znieawidzone reżimy i wydawał się ucieleśnieniem demokratycznych ideałów. Partytura była już ukończona, dedykacja wykaligrafowana, kiedy przyszła wiadomość, iż ów bohater sam siebie koronował na cesarza. Świadkowie przekazali nam opis sceny, jaka nastąpiła, gdy Beethoven usłyszał tę nowinę. Wpadł we wściekłość, krzyczał: „Czyżby i on nie był niczym więcej, jak zwykłym człowiekiem? Teraz i on podepcze wszystkie ludzkie prawa i służyć będzie tylko własnej

ambicji. Wyniesie się ponad wszystkich, stanie się tyranem!” Po czym kompozytor zniszczył stronę tytułową partytury.

W taki oto spektakularny sposób podniosłe idee epoki wdarły się do muzyki. Jeszcze niedawno, w XVIII wieku, moralność kompozytora była moralnością rzemieślnika, moralnością dobrze wykonanej roboty. Polegała na tym, aby majster swe dzieło dopracował uczciwie, najlepiej jak potrafi, wkładając w to wszystkie siły i wszystkie zdolności „ad maiorem gloria Dei”. Nie jego sprawą było filozofować, politykować, a już tym bardziej cierpieć za miliony. Aż przyszedł Beethoven, i ten porządek zburzył. Mówił o bohaterstwie, o ideałach ludzkości, apelował do uczuć moralnych... Wynosił muzykę na piedestał, nadawał jej wyższą niż dotąd rangę.

Ironicznie to ujął kiedyś Claude Debussy, impresjonista francuski, który u progu XX wieku tęsknił za lekkością, gracją oraz finezją muzyki rokokowej: „a sprawy szły tak dobrze, dopóki nie pojawił się ten głuchy starzec”.

Starcem Beethoven nie był, w roku pierwszego wykonania *Eroiki* miał dopiero 34 lata i szczyt sławy przed sobą. Lecz kilka jego sławnych dzieł było już napisanych, na przykład dramatyczny III Koncert fortepianowy c-moll, czy sonata skrzypce i fortepian, nazwana *Kreutzerowską*, fortepianowa sonata *Księżycowa*. Ledwie dwa lata wcześniej przeżył wstrząs psychiczny, jakim było uświadomienie sobie, iż traci słuch. Lecz już zebrał siły i jeszcze intensywniej niż dotąd poświęcił się pracy. I czytając napisane pod wpływem tamtego kryzysu, skierowane do przyjaciół intymne wyznanie, znane jako „Testament Heiligenstadzki”, trudno się oprzeć wrażeniu, że oto żegna się

z nami osiemnastowieczny klasyk, zaś rodzi się – artysta romantyczny. Artysta, którego powołaniem jest – jak wierzy – rzucać wyzwanie całemu światu, walczyć. Tak jak bohater jego *Eroiki*.

Od pierwszych zatem taktów III Symfonii rozwija się ów nastrój bohaterski i patetyczny: rytmy marszowe, wojskowe. To jeszcze nic nowego, w takich rytmach rozsmakowano się już wcześniej, stały się modne w muzyce tych rewolucyjnych czasów. Ale już w drugiej części symfonii, zamiast zwyczajowej, klasycznej części powolnej – rozbrzmiewa przejmujący marsz żałobny! Zaś po nim, zamiast klasycznego menueta – szybkie scherzo, nowość, którą Beethoven wprowadził już w swojej II symfonii, ale tutaj niepokojące... Brzmi jak chichot historii, która odniosła zwycięstwo nad człowiekiem. Na krótko. Bo w finale pojawi się epizod z marszem tak triumfalnym, jakiego jeszcze nie słyszano. Czyżby nasz bohater zmartwychwstał i zwyciężył? Czy to raczej apoteoza zwycięskiej idei?

Próbowano wielu interpretacji znaczeń poszczególnych partii w *Eroice*. Dla Hektora Berlioz na przykład jej bohaterem był któryś z herosów homerskich: „W tej wspaniałej epopei muzycznej, o której słusznie czy niesłusznie mniema się, iż inspirował ją jakiś nowożytny bohater, wspomnienia z *Iliady* odgrywają zarówno cudownie piękną jak i oczywistą rolę”.

Wszystkie te dywagacje podsumował krótko Arturo Toscanini: „dla jednych to Napoleon, dla innych – Aleksander Wielki, a dla mnie to *allegro con brio*.”

POP - filharmonia

Mietek Szczęśniak

Z towarzyszeniem pianisty zaśpiewa swoje największe przeboje z czterech ostatnich płyt: „Czarno na białym”, „Spoza nas”, „Zwykły cud” i „Signs”.

25 października /sobota/ godz. 18.00
sala koncertowa filharmonii

Mieczysław Szczęśniak na swoim koncie ma wiele płyt - solowych i udziały w projektach innych artystów. Jego największe przeboje „Dumka na dwa serca”; (w duecie z Edytą Górniak), „Przytul mnie mocno”, „Zaczekam”, „No co ty na to?”, „Spoza nas”, „O niebo lepiej”, „Twoja miłość”, czy „Kocham”; na stałe wpisały się do kanonu polskiej piosenki.

Artysta wielokrotnie był nagradzany na prestiżowych festiwalach. Zdobywca „Bursztynowego Słowika” i wielu innych cennych nagród.

Mistrzowskie Recitale Fortepianowe

Wiesława Ronowska i Maria Murawska
duet fortepianowy

Program:

Johann Sebastian Bach
Chorał „Jesus bleibet meine Freude“
z kantaty BWV 147
Aria „Schafe können sicher weiden“
z kantaty BWV 208
Aria na strunie G
Koncert na 2 fortepiany c-moll BWV 1060
Allegro
Largo ovvero Adagio
Allegro

Johannes Brahms
Sonata na dwa fortepiany f-moll
op. 34 bis
Allegro non troppo
Andante, un poco adagio
Scherzo: Allegro
Finale: Poco sostenuto – Allegro non troppo

Maria Murawska i Wiesława Ronowska od wielu lat koncertują z wielkim powodzeniem w duecie. Ich wspólny repertuar obejmuje utwory różnych kompozytorów na cztery ręce, na dwa fortepiany oraz na dwa fortepiany i orkiestrę.

30 października /czwartek/ godz. 19.00
sala koncertowa filharmonii

Maria Murawska

fortepian

Studiowała początkowo w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu w klasie prof. Olgi Ilwickiej-Dąbrowskiej, a następnie w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy w klasie prof. Jerzego Godziszewskiego. Umiejętności pianistyczne doskonaliła poza granicami kraju w Weimarze pod kierunkiem prof. Ludwiga Hoffmana oraz na stażu w Rosyjskiej Akademii Muzyki pod kierunkiem prof. Wiery Nosiny.

Zadebiutowała z orkiestrą w wieku 15 lat. Wykonała wówczas II Koncert B-dur op. 19 Ludwiga van Beethovena z towarzyszeniem Orkiestry Filharmonii Pomorskiej w toruńskim Dworze Artusa. Prowadzi działalność koncertową jako solistka i kameralistka w kraju i zagranicą (Rosja, Niemcy, Włochy, Dania, Finlandia, Serbia, Ukraina, Francja, Austria, Chiny). Brała udział m.in. w Festiwalach Muzyki Polskiej w Bydgoszczy, w II Konfrontacjach Chopinowskich w Antoninie, w cyklach koncertów poświęconych twórczości Ignacego Jana Paderewskiego, w festiwalu Usedomer Musikfestival, w Festiwalu Pianistyki Polskiej w Słupsku.

Dokonała nagrań utworów Fryderyka Chopina i Ignacego Jana Paderewskiego dla ar-

chiwum Polskiego Radia. W roku 2004 wraz z Orkiestrą Symfoniczną Akademii Muzycznej w Bydgoszczy pod dyrekcją Zygmunta Rycherta wykonała Dwa Polonezy Tadeusza Kościuszki.

Od chwili ukończenia studiów związana jest z bydgoską Akademią Muzyczną. W 2003 r. odebrała z rąk Prezydenta RP tytuł profesora sztuk muzycznych. Od 2008 r. jest zatrudniona na stanowisku profesora zwyczajnego. Od 1990 r. była prodziekanem Wydziału Instrumentalnego bydgoskiej Akademii Muzycznej, a od roku – dziekanem tego wydziału. W latach 1999–2005 pełniła funkcję prorektora do spraw dydaktycznych w tym studenckich. W latach 2005–2012 była rektorem uczelni. Od roku 2012 sprawuje funkcję prorektora ds. organizacji, nauki i współpracy z zagranicą. Prowadzi również klasę fortepianu w Państwowym Zespole Szkół Muzycznych im. Artura Rubinsteina w Bydgoszczy. Zasiada jako juror w konkursach krajowych i międzynarodowych.

Została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi, nagrodą Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego, Medalem Starosty Bydgo-

skiego, Medalem Prezydenta Bydgoszczy, Nagrodą Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego oraz Medalem Kazimierza Wielkiego za zasługi dla miasta Bydgoszczy. W roku 2012 otrzymała z rąk Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Srebrny Medal „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”.

Od 1996 r. jest członkiem Towarzystwa Muzycznego im. Ignacego Jana Paderewskiego

w Bydgoszczy. W latach 2001–2013 r. pełniła funkcję wiceprezesa Towarzystwa.

Szczególną pozycję w jej repertuarze stanowią utwory kompozytorów polskich: Fryderyka Chopina, Ignacego Jana Paderewskiego, Grażyny Bacewicz, Karola Szymanowskiego.

Wiesława Ronowska

fortepian

Naukę gry na fortepianie rozpoczęła w wieku czterech lat. Mając pięć lat po raz pierwszy wystąpiła przed publicznością. Z medalem oraz wyróżnieniem ukończyła poznańskie Liceum Muzyczne im. M. Karłowicza w klasie fortepianu prof. Barbary Miodyńskiej i jako wybitna kandydatka została przyjęta do Akademii Muzycznej w Warszawie bez egzaminów wstępnych. Wygrany Ogólnopolski Konkurs na Stypendia Artystyczne pozwolił podjąć jej studia w słynnym Konserwatorium Muzycznym im. P. Czajkowskiego w Moskwie.

Dyplom tej uczelni w trzech specjalnościach: solisty, kameralisty i pedagoga uzyskała w klasie fortepianu jednej z największych pianistek XX wieku – Tatiany Nikolajewej. Kształciła się również u Olega Ivanova – ucznia Emila Gilelsa.

Była stypendystką Czeskiego Ministerstwa Kultury i pracowała pod kierunkiem wybitnego czeskiego pianisty – Ivana Moravca w Akademii Muzycznej w Pradze. Jest laureatką wielu nagród i wyróżnień, m.in. III Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego w Paryżu i XIII Festiwalu Pianistyki Polskiej

w Słupsku. Na Konkursie Miłosza Magina otrzymała prestiżową, wielką nagrodę Konkursu za najlepsze wykonanie utworów tego kompozytora.

Koncertowała w wielu krajach Europy i Ameryki Południowej. Dokonała archiwalnych nagrań dla Polskiego Radia, Radia Francuskiego, Radia Chilijskiego, Polskich Nagrań, Firmy POLMUSIC, Telewizji Polskiej i Telewizji Rosyjskiej. Współpracowała z najwybitniejszymi polskimi dyrygentami, jak m.in.: Jerzy Maksymiuk, Agnieszka Duczmal, Marek Pijarowski, Stefan Marczyk, Paweł Przytockii, Szymon Kawalla, Zygmunt Rychert, a także amerykańskimi, jak Simca Heled, Irvin Hoffmann, Albert Merenzon.

W repertuarze Wiesławy Ronowskiej, obejmującym muzykę od baroku po współczesność, znajdują się m.in. tak ciekawe pozycje, jak *Introdukcja i Allegro appassionato* (Konzertstück) G-dur op. 92 oraz *Introdukcja i Allegro d-moll* op. 134 Schumanna, które artystka wykonywała z Orkiestrą Filharmonii Krakowskiej pod dyktando Jerzego Maksymiuka, *II Koncert fortepianowy B-dur* Brahmsa, nagrany dla Chilijskiego Radia, *24 Preludia i fugi* Szostakowicza, *Koncert fortepianowy Des-dur* Chaczaturiana, nagrany dla Polskiego Radia z Orkiestrą PRiTV pod dyktando Maksymiuka.

Artystka związana jest z bydgoską Akademią Muzyczną, gdzie prowadzi klasę fortepianu. Uzyskiwała kolejno wszystkie stopnie naukowe, a w 1998 r. z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej otrzymała tytuł naukowy profesora sztuk muzycznych. Od 2005 r. pracuje na najwyższym stanowisku profesora zwyczajnego. Prowadziła kursy i warsztaty dla studentów i pedagogów w Polsce, Czechach i na Uniwersytecie La Serena w Chile. Była jurorem wielu konkursów pianistycznych, wychowała wielu laureatów międzynarodowych i ogólnopolskich konkursów pianistycznych, koncertujących pianistów oraz pedagogów wyższych uczelni artystycznych.

Była powołanym przez Ministerstwo Kultury i Sztuki ekspertem do spraw szkolnictwa artystycznego. Otrzymała wiele nagród państwowych, m.in. jest laureatką Indywidualnej Nagrody Ministra Kultury i Sztuki, laureatką najwyższego Odznaczenia Ministra Edukacji Narodowej, Honorowego Medalu Uniwersytetu Antofagasta w Chile, Srebrnego Krzyża Zasługi, Nagrody Marszałka Województwa, Medalu Prezydenta Bydgoszczy, Nagrody Prezydenta Miasta Torunia.

Wprowadzenie

Program tego wieczoru ukazuje duet fortepianowy jako zespół wykonawczy o wielkich możliwościach, prezentujący muzykę o bardzo szerokim spektrum: od transkrypcji, np. chorałów Bacha, jego utworów na orkiestrę czy arii z kantat, oryginalnie przeznaczonych na głos z orkiestrą – po kompozycję na skład, jakiego posłuchamy, czyli dwa fortepiany, lecz wywodzącą swój rodowód z kameralistyki o bogatszej obsadzie, czego przykładem będzie Sonata na dwa fortepiany Brahmsa.

Chorał „Jesus bleibet meine Freude” („Jezus moją jest radością...”) kończy kantatę Jana Sebastiana Bacha „Herz und Mund und Tat und Leben” („Serce, usta, czyny, życie...”) BWV 147, skomponowaną w roku 1716, lecz przerobioną i uzupełnioną o ów chorał w 1723 r., pierwszym roku pobytu kompozytora w Lipsku. Melodia ta, szeroko znana i popularna, doczekała się wielu opracowań.

Aria „Schafe können sicher weiden” („Owce mogą się paść bezpiecznie”) pochodzi z tzw. „Kantaty myśliwskiej” Bacha BWV 208, skomponowanej prawdopodobnie w 1713 r., gdy Bach był zatrudniony w Weimarze u księcia Ernsta Wilhelma. Ów pracodawca Bacha przeznaczył ją na upominek urodzinowy dla wego przyjaciela – księcia Christiana von Sachsen-Weissenfels. Kantatę wykonano w myśliwskim dworku księcia w Weissenfels po polowaniu połączonym z turniejem. Na samym wstępie grecka bogini Diana ogłasza tam: „Was mir behagt, ist nur die muntre Jagd!” („Co mnie cieszy, to tylko żwawe łowy”), po czym, barokowym

zwyczajem, rozpoczyna się łańcuszek pochwał pod adresem księcia, którego – obok samej Diany – chwali tu jej kochanek Endymion oraz bożek Pan, wspomniana zaś aria o „bezpiecznych owcach” głosi – ustami Pales, bogini pól i pasterzy – szczęście książęcych poddanych. Skądinąd wiemy, że miłość Christiana do sztuki i przepychu przyczyniła się do takiej ruiny jego włości, że aż musiał interweniować cesarz...

„Aria na strunie G” to popularna nazwa drugiej części III Suity Bacha na orkiestrę – Arii właśnie. Określenie „na strunie G” zawdzięcza ona szeroko znanej transkrypcji na skrzypce solo, dokonanej przez niemieckiego skrzypka Augusta Wilhelmiego (1845-1908), w której główny temat wykonywany jest na tej najniższej strunie skrzypiec. Bach skomponował ogółem cztery suity orkiestrowe: C-dur, h-moll, D-dur i ostatnią również w D-dur. W jakim okresie swojego twórczego życia i gdzie? Czy już w Lipsku, gdzie spędził niemal połowę życia twórczego, aż do śmierci, piastując funkcję kantora przy kościele św. Tomasza, a zarazem uczestnicząc czynnie w świeckim życiu muzycznym miasta? Czy może wcześniej, na przykład na dworze książęcym w Köthen, gdzie stworzył wiele świeckiej muzyki instrumentalnej? Tego dzisiaj dokładnie nie wiemy.

Koncert c-moll na dwa klawesyny (fortepiany) BWV 1060, który pojawił się wśród dzieł Bacha stworzonych w Lipsku, jest prawdopodobnie sporządzoną przez niego samego transkrypcją własnego,

później zaginionego koncertu na dwoje skrzypiec (lub też na obój i skrzypce) ułożonego dekadę wcześniej, jeszcze na dworze księcia Leopolda w Köthen, gdzie kompozytor podjął funkcję kapelmistrza i dyrektora muzyki kameralnej, kiedy się okazało, że nie ma co liczyć na awans na dworze w Weimarze. To w Köthen Bach tworzył między innymi rzeczy tak piękne jak sześć *Koncertów Brandenburskich* czy swoje arcydzieło ponadczasowe – I tom fortepianowych preludium i fug we wszystkich tonacjach, zatytułowany *Das Wohltemperierte Klavier*.

Później, w Lipsku, Bach dokonywał mnóstwa przeróbek, opracowań i transkrypcji swoich wcześniejszych utworów instrumentalnych, potrzebował bowiem coraz to nowych utworów na cotygodniowe koncerty lipskiego Towarzystwa Muzycznego. Towarzystwo to spotykało się na koncertach w kawiarni Zimmermanna, a przy letniej pogodzie – w prywatnym ogrodzie tego przedsiębiorcy za murami miasta. W koncertach uczestniczyli muzycy miejscowi, których, nawiasem mówiąc, nie brakowało wówczas w liczącym sobie 25 tysięcy mieszkańców Lipsku, dołączali przyjezdni wirtuozi. Bach zobowiązał się prowadzić te koncerty i dostarczać na nie repertuaru. A przecież był i bez tego bardzo obciążony obowiązkami w kościele św. Tomasa: co dzień grał tam na organach, prowadził chóry, uczył muzyki, śpiewu, łaciny. Nieraz zdarzało mu się nie nadążyć, chwycił więc i przerabiał zarówno dawniejsze utwory własne jak i cudze.

Najwidoczniej wśród członków Towarzystwa było kilku utalentowanych klawesynistów, bo to wtedy Bach stworzył szereg koncertów klawesynowych, które przy bliższym poznaniu

okazują się właśnie transkrypcjami jego wcześniejszych koncertów, np. skrzypcowych.

Sonata na dwa fortepiany f-moll op. 34 bis Johannes Brahms (1833-1897) jest jedną z kilku materializacji dzieła, które wciąż jego twórca próbował doskonalić, ubierając je w coraz to nowe szaty. Na początku – w roku 1862 – był to *Kwintet smyczkowy*, który Brahms przedstawił do oceny Klarze Schumann, wybitnej pianistce, wdowie po nieżyjącym od sześciu lat przyjacielu Robertcie Schumannie, którą darzył skrywanym uczuciem i z której zdaniem się liczył. Klara się zachwyciła, a jedyne co miała do zarzucenia, to: że nie ma okazji usłyszeć kompozycji w jej pełnym brzmieniu – zaś przegrywanie tej muzyki na samym fortepianie daje efekt daleko niezadowalający. Kto wie, czy to nie ta uwaga Klary Schumann stała się przyczyną, że Brahms zabrał się za transkrypcję utworu na... dwa fortepiany? Tę wersję Klara grywała chętnie ze sławnym Antonim Rubinsteinem i z samym Brahmsiem, kompozytor zaś wykonał ją w Wiedniu publicznie z wirtuozem Karolem Tausigiem. Nadal jednak nie opuszczała go myśl o dalszych przeróbkach. Namawiano go, by pomyślał o orkiestrze. Lecz ostatecznie *Kwintet smyczkowy* stał się kwintetem fortepianowym. W takiej postaci – jako *Kwintet fortepianowy f-moll op. 34* – znany jest i wykonywany dzisiaj, należąc do najwspanialszych dzieł w dorobku kompozytora. Brahms roztacza w nim ogromne bogactwo pomysłów, fortepian wzbogaca o faktury niemal symfoniczne, łączy elementy klasyczne z ekspresją romantyczną, fragmenty kontrapunktyczne zestawia z żywiołową melodyką węgiersko-cygańską...

Zarazem na koncertowych estradach żyje także wspomniana wersja na dwa fortepiany, opatrzona nazwą: Sonata i numerem opus 34

bis. A o jej pięknie może zaświadczyć pewien
niezwykły fakt. Gdy Brahms z Klarą Schumann
grali ją w Baden-Baden, kompozycja wzbu-
dziła entuzjazm księżniczki Anny von Hesse,
a kompozytor, bardzo tym ujęty – dedykował

jej owo dzieło. I wtedy spotkał go wspaniały
rewanż: księżniczka podarowała mu manu-
skrypt Symfonii g-moll Mozarta!

Tadeusz Szyłłejko

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej
69. sezon artystyczny 2014/2015

Piotr Sułkowski dyrektor naczelny i artystyczny, dyrygent

I SKRZYPCE	II SKRZYPCE	ALTÓWKI	WIOLONCZELE
Natan Dondalski * – I koncertmistrz	Anna Mrchacz * Marta Rusiniak	Piotr Stolarz * Dorota Michalska	Krzysztof Koziatek * – koncertmistrz
Artur Milian – koncertmistrz	Jerzy Słodkowski	Katarzyna Lorek	Paweł Panasiuk
Monika Dondalska – koncertmistrz	Maksymilian Cybowski	Jacek Szwec	Barbara Pirogowicz
Michał Marcol – koncertmistrz	Lech Grzegorzewski	Justyna Ostrowska	Ewa Gawrońska
Olga Kłosowska	Wojciech Suwalski	Joanna Korczin	Magdalena Niedźwiedź
Jan Dondalski	Lucyna Dobrychłop	Anna Perkowska	Agnieszka Połubińska
Viktoriya Krasun	Marina Piwecka	Halina Słodkowska	Sylvia Bronecka-Bednarczyk
Zbigniew Ciucias	Daniela Wojtyłowicz		Agnieszka Szulc
Tomasz Jabłoński	Krzysztof Danielewicz		Magdalena Rapcia
Yuriy Rizun			
Ewa Wiśniewska			
Dominika Sitarz			
Halina Nawrocka			

KONTRABASY	FLETY	OBOJE	KLARNETY
Maciej Niedźwiedź * Tadeusz Korpál	Anna Jundziłł * Anna Kłosowska-Gryc	Agnieszka Zwolska * Mateusz Kubański	Cezary Gryc * Dominik Jastrzębski
Bartosz Bukowian	Simona Kassak-Hajny	Zofia Radwańska	Karolina Wiak-Rembowska
Ewald Wawrzyński	Marlena Mentkowska		

FAGOTY	WALTORNIE	TRĄBKI	PUZONY
Roman Kuźniak * Emilia Jarmoszewicz	Józef Morusiewicz * Paweł Szulc	Paweł Hulisz * Paweł Banasiuk	Henryk Zinkiewicz * Aleksander Miśnikiewicz
Jan Ferenc	Tomasz Ambrożuk	Henryk Karniło	Eiko Hasegawa
Beniamin Lewi	Michał Kowalewski	Michał Tyrański	Rafał Krauze
Aleksandra Zakrzewska		Ostap Popowych	

TUBA	PERKUSJA	HARFA
Grzegorz Dylała	Sławomir Horodyski * Bartosz Zwolski Jan Burzyński	Małgorzata Ambrożuk-Buczek

FORTEPIAN
Agnieszka Panasiuk**

* kierownik grupy
** stała współpraca

Paweł Szulc
inspektor orkiestry

Ewa Gawrońska
bibliotekarz

Chór przy
Filharmonii Warmińsko-Mazurskiej
69. sezon artystyczny 2014/2015

Benedykt Błoński dyrygent

SOPRANY

Małgorzata Banasiak	Magdalena Podralska	Małgorzata Trzcińska
Katarzyna Głąb	Anna Przegrocka	Zofia Tylicka
Laura Obrycka	Agnieszka Sawka	Aleksandra Wasilewska
Grażyna Kotarska	Antonina Jagielska	Renata Zielińska
Magdalena Kowalewska	Emilia Strzyżewska	Justyna Ziółkowska
Małgorzata Grażyna Kurmin	Anna Szmyt	Ewa Zuba
Małgorzata Oleksiak	Elżbieta Szymkiewicz	

ALTY

Joanna Bukowska	Marta Nichczyńska	Lidia Rutkowska
Małgorzata Górską	Hanna Niemira	Barbara Socha
Kinga Gutmańska	Karolina Pisarkiewicz	Monika Zapadka
Halina Korol	Danuta Podhorodecka	Dorota Żarczyńska
Żaneta Kucharska	Ewa Roman	
Alicja Marzewska	Ewelina Ruczyńska	

TENORY

Kamil Adamczewski	Waldemar Trzciński	Patryk Zarębski
Bartłomiej Nogajczyk	Marek Piątkowski	Krzysztof Lendzion

BARYTONY/BASY

Waldemar Dziakiewicz	Tomasz Łatyszewski	Michał Szczuka
Paweł Kotarski	Jakub Ptak	Adam Więk
Radosław Krawczyński	Dominik Ruczyński	Grzegorz Zdunek

dyrektor naczelny i artystyczny: Piotr Sułkowski

Przedsprzedaż i sprzedaż biletów prowadzi
kasa biletowa Filharmonii
ul. Bartosza Głowackiego 1
poniedziałek-piątek: godz. 10.00-18.00
oraz dwie godziny przed koncertem

Wydawca:
Warmińsko-Mazurska Filharmonia
im. F. Nowowiejskiego w Olsztynie
Promocja Filharmonii

Omówienie programów:
Tadeusz Szyłłejko

Mecenas Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

Sponsorzy Filharmonii
Warmińsko-Mazurskiej

Patroni medialni

Z uwagi na prawa autorskie przypominamy o całkowitym zakazie fotografowania oraz nagrywania dźwięku i obrazu podczas koncertu

* współpraca redakcyjna

Prosimy o wyłączenie telefonów komórkowych